

เทศน์เช้า วันที่ ๘ สิงหาคม ๒๕๔๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาสมณะเราสอน เห็นไหม สอนให้มาแก้ที่เรา ศาสนาพุทธนี่แปลกมาก ศาสนาอื่นต่างๆ เขาวามีแต่ความสุขๆ เขาวามีแต่ความสุขแล้วก็แสวงหา ส่งออกหมดเลย แต่ในศาสนาพุทธเรา “นตฺถิ สฺนฺติปรี สฺสุขํ ความสุขอื่นเทียบเท่าความสงบไม่มี”

แล้วสงบมันอยู่ที่ไหนล่ะ? มันอยู่ที่ใจใจ ถ้าย้อนกลับมาที่ใจมันจะมีความสุขมาก แล้วความสุขมากหาได้อย่างไร? แต่เขาหาส่งออก เห็นไหม คูสิส่งออกคือว่าเขาไม่รู้จักใจใจ

เวลาหลวงตาท่านพูด “ศาสดาผู้สิ้นกิเลสคือองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ปฏิญาณตนว่าเป็นพระอรหันต์” ไม่มีศาสดาองค์ไหนในลัทธิใดเลยที่บอกว่าเป็นพระอรหันต์ แล้วคำว่าพระอรหันต์ก็ไม่รู้จักพระอรหันต์ด้วย งงเป็นไก่ตาแตกเลย แต่คำว่าพระอรหันต์ พระอรหันต์มันสิ้นกิเลสสิ้นอย่างไร?

ถ้าสิ้นกิเลสสิ้นอย่างไร? วิธีการอันนี้สำคัญมาก ถึงบอกว่าเริ่มต้นตั้งแต่คูสิเวลาพระเราคือ ชุดงควัตร เห็นไหม นี้ออกชุดงค์ไป ชุดงค์ไปเพื่อหาอะไร? ก็หาใจตัวนี้แหละ หาใจตัวนี้แหละ มันทุกข์ยาก มันแสนเหนื่อยขนาดไหนต้องหาใจตัวนี้แหละ มันเหมือนพวกเราเลย ต้องเริ่มจากทานก่อน ถ้าไม่มีการทาน ไม่มีการเข้าวัด เราจะไปรู้จักอะไร? เราจะไปรู้จักอะไรเลย ต้องมีทานก่อน ทานเพื่อฝึกฝน มันถึงว่ามีหยาบมีละเอียด

มรรคหยาบฆ่ามรรคละเอียด คนเราเริ่มทำบุญกุศลก็คิดมันอยู่นั้นแหละ ต้องเป็นอย่างนี้ ต้องเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้เลย อู๋ จะเป็นจะตายกันนะ แต่ไปดูทางภาคต่างๆ สิ การทำบุญกุศลแต่ละภาคก็ไม่เหมือนกัน สรรพสิ่งไม่เหมือนกัน ประเพณีวัฒนธรรมไม่ต้องไปคิดมันเลย ถ้าสิ่งนี้เพื่อบุญกุศลของเรา เห็นไหม ทำอะไรที่ไม่มิกติกา

สาธุการะ ทำไมสังฆทานมีบุญมากที่สุดล่ะ? นี่ทำสังฆทานเพราะอะไร? เพราะมันเป็นสาธุการะ สาธุการะคือว่าสงฆ์ก็เป็นสาธุการะ ผู้ให้ ให้สาธุการะ คือให้ไม่เจาะจงตัวบุคคล ไม่

มีสิ่งใดเลย เป็นธรรมชาติ เป็นสิ่งต่างๆ ไปหมดเลย สิ่งนี้เป็นทาน แต่ถ้าเจาะจง นี่อาจารย์ของเรา นี่เป็นของเรา ใช้อย่างนี้มันเจาะจง แต่มันก็เป็นอะไร? มันเป็นคน มันต้องเป็นเรื่องระดับทานก่อน

ระดับทาน ถ้าเราไม่รู้จักทาน เห็นไหม ทาน เวลาเราสละออกไป อย่างเช่นสัตว์ เราให้อาหารสัตว์มันก็ได้บุญเหมือนกันทั้งนั้นแหละ แต่เวลาเนื่อนาบุญล่ะ? เนื่อนาบุญก็ต้องหาสิ่งที่ดีที่สุด มันก็ต้องย้อนกลับมาไง ย้อนกลับมาว่าเราก็ต้องหาเนื่อนาที่ดี แต่หาเนื่อนาที่ดี ถึงที่สุดแล้วเราพัฒนาไหม? ใจเราพัฒนาไหม? ถ้าพัฒนาขึ้นมา ใจเราก็ละเอียดขึ้นมา ละเอียดขึ้นมา ถ้าใจเราหยาบอยู่มันก็หยาบอยู่อย่างนั้นแหละ ถ้าหยาบอยู่อย่างนั้น เห็นไหม นี่มันก็ไม่เป็นการทาน ศีลภาวนา

ถ้าภาวนา ทำไมต้องละทิ้งละชั่วล่ะ? ดีก็ต้องละนะ ดิฉดีนี้สำคัญมากเลย ดิฉดีนี้ไอ้โฮ เป็นทุกข์เป็นร้อนนะ ทำบุญแล้วกลัวไม่ได้บุญ ทำบุญแล้วเป็นสภาวะแบบนั้น ทำบุญแล้วต้องโฆษณาชวนเชื่อ ทำบุญ...ทำบุญเลยบ๊อบบ๊อบแตกไปเลย แต่ถ้าทำบุญทิ้งเหว เห็นไหม พระอรหันต์เขาทำบุญทิ้งเหวนะ ทำอะไรขึ้นมาทิ้งเหวเลย นี่ทิ้งเหวหมายถึงว่าสละออกไปแล้วจบ

ปฏิภาหก เวลาแสวงหาทรัพย์สมบัติมาแสนทุกข์แสนยาก เวลาให้ ให้ด้วยความศรัทธา ให้แล้วสบายใจ หมดเรื่อง เวลาพระเป็นปฏิภาหกยังบุญมหาศาลเลยนะ ท่านได้ของท่าน ท่านทำประโยชน์ พระเจ้าอุเทน เวลาญาติถวายผ้า ๕๐๐ ผืนให้พระอานนท์ ไปตีเทียนเลยนะ ทำไมพระโลกมกขนาคนั้น? นี่ตามไปหาพระเลยนะ ตามไปหาพระอานนท์ว่า

“ทำไมโลกมก พระองค์เดียวใช้จีวรตั้ง ๕๐๐ ผืน ท่านได้มาแล้วทำอย่างไร?”

“ได้มาก็จะแจกหมู่คณะ”

“แล้วของท่านล่ะ?”

“ถึงเวลาก็ถ่ายผ้าเก่าออกไป”

“แล้วผ้าเก่าเอาไปทำอะไร?”

“ผ้าเก่าเอาไปทำม่าน พอมันเปียกขึ้นมาก็เอาไปตำ”

“คำเอาไปทำอะไร?”

“เอาไปปนกับดิน เอาไปยาภูฏี”

ใช้ประโยชน์หมดเลย ถ้าปฎิภาหณะ ปฎิภาหกลิ่งที่เป็นประโยชน์ นี้ผู้ให้ด้วยบริสุทธิ์ ๓ ผู้รับด้วยบริสุทธิ์ ๓ ปฎิภาหกลิ่งจะบุญกุศลมหาศาลเลย แล้วเราหาได้ที่ไหนล่ะ? แล้วถ้าหาได้ที่ไหน โอกาสจะเจอได้ไหม? อย่างเรานี้บริสุทธิ์ไหม? ใจเราบริสุทธิ์ไหม? เราติดข้องของเราไหม? แล้วอย่างครูบาอาจารย์ท่านติดข้องไหม นี่เพราะต่างคนต่างบริสุทธิ์มันจะเป็นประโยชน์ มันกลับไปหาสัจจะความจริงไง สัจจะความจริง

เราเป็นเหยื่อของวิญญะ คนเราเกิดตายๆ ในวิญญะ นี้ผลของวิญญะ ผลของวิญญะคือธรรมชาติที่มันเกิดนะ แต่กิเลสในหัวใจมันไปบีบคั้นอีกชั้นหนึ่งนะ ผลของวิญญะ เราเกิดมาเห็นไหม ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องเกิดมาเจอพระเทวทัต ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องเกิดมาเจอพระอานนท์ สิ่งนี้มันสะสมกันมา สร้างสมกันมา นี้ผลของวิญญะ แล้วเวลาผลของวิญญะ เห็นไหม ทำไมเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพาน พระอานนท์ร้องไห้แล้วร้องไห้อีก ทำไมเทวทัตคิดจะแย่งชิง คิดต้องการปกครองสงฆ์

นี่ให้อุญเคราะห์ ให้สงเคราะห์เหมือนกัน แต่คนที่เขาจับไปแล้วเขาเป็นประโยชน์หรือไม่ เป็นประโยชน์ของเขา เพราะอะไร? เพราะกิเลสในหัวใจของเขา ผลของวิญญะคือการเกิดมาพบกัน การเกิดมาสะสมกัน การเกิดมาในภพชาตินี้ นี่เกิดมาแล้วได้บุญกุศล ได้สร้างบาปอกุศลต่อกัน แล้วกิเลสในหัวใจ กิเลส สิ่งที่เป็นมรรค

สิ่งที่ทำคุณงามความดี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีผู้อุปัฏฐาก พระนาคิตะ เป็นผู้อุปัฏฐาก พระต่างๆ เป็นผู้อุปัฏฐากก่อน เวลาอุปัฏฐากแล้วก็แยกออกไป จนพระต้องประชุมสงฆ์กันว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นพระผู้ใหญ่ ควรจะมีผู้ใดอุปัฏฐากประจำ ก็เลยประชุมกันตั้งพระอานนท์เป็นพระอุปัฏฐาก พระอานนท์ปฎิเสธ แต่ถ้าจะให้รับต้องขอดติกาก่อนว่า

๑. จะต้องไม่ให้ลากับพระอานนท์

๒. ไปเทศน์ที่ไหนมาต้องเทศน์ให้พระอานนท์ฟังก่อน กลับมาต้องเทศน์ให้พระอานนท์ฟังด้วย

แล้วสิ่งต่างๆ ไม่ให้...

พระอานนท์ขอ...ขอว่าถ้าเกิดมีคนมากจินนิมิต เวลาขอแล้ว พระอานนท์พูดแล้วต้องให้เป็นอย่างนั้น เพราะไม่อย่างนั้น...

เขาบอกว่า ถ้าเหตุผลล่ะ? เหตุผล ถ้าอุปัฏฐากอยู่ เวลาไปเทศน์ที่ไหนมาเหมือนกับอยู่กับพระพุทธเจ้า แต่ไม่รู้เรื่องพระพุทธเจ้าเลย เขาก็หาว่าไม่มีความสามารถ เวลาถ้าเกิดเขามาขอว่าเป็นจินนิมิต ถ้ารับเขาแล้วมาขอพระพุทธเจ้าไม่ได้ เขาก็ว่าบอกไม่มีความรับผิดชอบอีก

นี่เวลาลากสักการะก็ไม่เอา ไม่เอานะ นี่ขอพรต่างๆ กับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จนทุกคนเห็นด้วย พระอานนท์ถึงยอมรับตำแหน่ง เพราะอะไร? เพราะพระอานนท์ หรือพระอัครสาวกต่างๆ ได้อธิษฐานมา อัครสาวกเบื้องซ้าย เบื้องขวา ผู้อุปัฏฐากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นพระพุทธรูปมารดา นี่ต้องอธิษฐาน

คำว่าอธิษฐานคือต้องมีต้นทุนใจ ต้นทุนคือต้องสร้างบารมี เพราะมันเป็นตำแหน่งเดียวในศาสนา หนหนึ่งมีคนเดียว มีคนเดียวต้องสร้างบารมีมา สร้างบารมีมาแล้วปรารถนาเป็นอย่างนั้น แต่สาวก สาวกเราก็สร้างบารมีของเรา เราจะไปเกิด นี่คุณเรายังปรารถนากันว่าจะไปเกิดเจอพระศรีอริยเมตไตรยเลย นี่สิ่งนี้มันเป็นไปได้ ถ้าสาวกสาวกมันไปตามบุญตามกรรม แต่ถ้าตำแหน่ง ตำแหน่งหน้าที่อย่างนี้มันต้องปรารถนามา คำว่าปรารถนาคือสร้างสมบุญญาธิการมา พระอานนท์ก็เป็นผู้ที่สร้างสมบุญญาธิการมาอย่างนี้ นี่หัวใจมันต่างกัน

พระเทวทัตก็เหมือนกัน พระเทวทัต เห็นไหม คุณชูชกต่างๆ นี่บาดหมางกันมา ทำลายกันมา ก็เลสมันบีบคั้นมา ผลของวิญญูอย่างหนึ่ง ผลของกิเลสตัดหาความทะยานอยากที่เกิดมาจากหัวใจอย่างหนึ่ง แต่ถ้าเจอธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านี้เป็นอมตธรรม เป็นน้ำอมฤตชำระล้างได้ ถ้าชำระล้างได้เราย้อนกลับมาที่เรา นี่ถ้ากลับมาที่เรา ถ้าเราสงบสุข เราไม่ต้องเอาตำแหน่งแห่งหนที่ว่าตำแหน่งเอตทัคคะ ตำแหน่งต่างๆ หรืออก แต่ขอให้มีความสุขในหัวใจ

เราเจอศาสนา คุณเขาไปเจอน้ำในบึงใหญ่ นี่จอกแหนปิดบังไว้ ใครจะได้ดื่มได้กินล่ะ? คนโง่ไม่เคยเข้าใจก็เดินผ่านไปนะ หัวกระหายขนาดไหนก็เดินผ่านไปนั่นไป เพราะจอกแหนมันปิดบังไว้ ถ้าคนฉลาด คนเข้าใจ เคยได้เปิดกิน เห็นไหม เห็นว่าเคยเปิด เคยดื่มน้ำที่นี้ แล้วเวลาเรา

เดินผ่านไปเราก็ยังมาเปิดมากินน้ำที่นี้อีก นี่บึงใหญ่ก็คือศาสนาไง แล้วเราเกิดมาเราจะใช้ประโยชน์จากศาสนาอย่างน้อยแค่ไหน?

ศาสนานะ นี่ศาสนาเหมือนห้างสรรพสินค้า ศาสนามีเพราะมีหัวใจ ศาสนามีเพราะมีความรู้สึก เพราะมีความรับรู้ รสชาติอาหารจะดีขนาดไหน อยู่ของเขาโดยธรรมชาติของเขา ถ้าไม่ได้เข้าไปถึงลิ้นของเรา รสชาติจะดีขนาดไหน โฆษณาน่าไหนก็เรื่องของเขา แต่ถ้าได้ผ่านลิ้น ได้ผ่านปากของเรา เราจะรู้เลยว่าอาหารนั้นรสชาติจริงหรือไม่จริง

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เหมือนกัน ถ้าเราศึกษา เราสนใจ คุณนี้สัตว์เดรัจฉานมันก็เกิดมาเป็นสัตว์เหมือนกัน มันก็ไม่ได้ประโยชน์ของเขา มนุษย์เกิดมาในศาสนา มนุษย์เกิดมาถือศาสนาต่างๆ นี่เกิดในประเทศอันสมควร เกิดในสัมมาทิฏฐิ ครอบครัวยุติธรรม สัมมาทิฏฐิ เกิดมาต่างๆ สิ่งนี้มันเป็นบุญกุศลทั้งนั้นแหละ ถ้าไม่มีบุญกุศลนะ เวลาเกิดมา คนเหมือนกัน เกิดเหมือนกันนะ นี่ถ้ามองสถานะของชีวิตมันเป็นสถานะแบบนั้นนะ แต่เราก็มองว่า ถ้าเกิดเป็นญาติเรา เกิดเป็นเพื่อนเราเราก็รัก เกิดเป็นคนอื่นเราก็รักเหมือนกัน แต่เรื่องของเขา

นี่ความผูกพันใจ ความผูกพันคือกรรม สถานะกรรม กรรมที่มันเกิดขึ้นมา เห็นไหม คุณเป็นลูกเป็นแม่กัน เป็นลูกเป็นเต้ากัน จะรักกันมาก จะห่วงหาอาลัยอาวรณ์กันมาก คุณเวลาคนอื่นเขาประสบอุบัติเหตุ เราก็อึ้งเราก็อศตใจ แต่ถ้าเป็นญาติของเราฟังแล้วสะเทือนใจมากนะ แต่ถ้าเราเป็น เราเป็นเราเจ็บเลยแหละ เลือดตกยางออก เราต้องเข้าโรงพยาบาล เราเจ็บเลยแหละ

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าหัวใจมันมีความรู้สึก มันสะเทือนหัวใจเข้ามา เห็นไหม นี่ย้อนกลับมาเป็นชั้นเป็นตอนเข้ามา ละเอียดเข้ามาเป็นชั้นๆ เข้ามา นี่แล้วเกิดถ้ามันสงบ มันรู้สึกสิ่งต่างๆ มันจะไม่ทุกข์ร้อนไปกับเขา อยู่กับโลกโดยไม่ทุกข์ร้อนไปกับโลก ปฏิเสธการเกิดไม่ได้ ปฏิเสธสถานะอย่างนี้ไม่ได้ สิ่งนี้มันต้องเกิดมา มันต้องมีอยู่แล้ว แต่ถ้าเราเกิดขึ้นมาอยู่แล้ว ถ้าเราใช้ประโยชน์อย่างอื่นมันก็เหมือนกับเราเดินผ่านสระน้ำไปโดยที่ไม่สนใจอะไรเลย แต่ถ้าเราสนใจขึ้นมาเราก็รักษาของเรา แต่เวลาสนใจขึ้นมา โลกก็มองนะว่าคนนี้มีปัญหา คนนั้นเข้าวัด ทำไมเรามีความสุข

ความสุขจริงหรือเปล่า? ความล่งเลสงสัยจริงหรือเปล่า? มีความทุกข์ในหัวใจหรือเปล่า? หน้าทีการงานก็คือหน้าทีการงาน อาชีพก็คืออาชีพ การทำหน้าทีการงานก็เท่านั้นแหละ นี่เราสะสมไว้เงินเราเหลือกินเหลือใช้ เราตายไปสิ่งนี้ยังเหลือไว้เลย ยังเหลือมรดกไว้ให้ลูกหลานเลย

แต่ก็ยังกังวลนะว่าเราจะไม่มีกิน ไม่มีอยู่ ไม่มีอาศัย นี่เรากังวลทุกข์ใจไปหมดเลย แต่เวลาถ้าเราปล่อยวางอย่างนั้น แล้วเราเอาเวลาว่างมาศึกษาธรรม มาปฏิบัติขึ้นมา

เวลาความสุขเกิดขึ้นมาจากที่ใจนะ เงินในเซฟ ในบัญชีจะมีสิบล้านพันล้านก็แล้วแต่ ไม่มีมีความสุขเหมือนใจดวงนี้หรอก ถ้าใจมันสงบแล้วมันมีความสุขของมันขึ้นมา เรามีความสุขใจ เราทำของเราขึ้นมา สิ่งนั้นซื้อไม่ได้นะ แต่อาศัยการเกี่ยวพันกัน สิ่งที่เป็นปัจจัยเครื่องอาศัย คุณลืมนะเวลาเรามีชีวิตอยู่ต้องลมหายใจเข้าออก ถ้ายังมีลมหายใจเข้าลมหายใจออกอยู่ ชีวิตยังมีอยู่ ถ้าลมหายใจขาดก็ตายไป

ร่างกายก็เหมือนกัน มันก็ต้องมีอาหารจุนเจือมัน ต้องมีปัจจัยเครื่องอาศัย ปัจจัยเครื่องอาศัยก็ต้องอาศัยกันไป อาศัยสิ่งนั้นพออาศัยไป คำว่าอาศัยไม่ใช่ของจริง ของจริงคือความสุข ความสงบสันติในหัวใจ มันจะสงบ มันจะมีความสุขของมันขึ้นมา เราถึงจะต้องมีธรรมเป็นเครื่องเข้าไปกล่อมเกลามัน ถ้าไม่มีเครื่องเข้าไปกล่อมเกลานะ ถ้ามันจะสงบได้มันก็เป็นการสัมผัส เห็นไหม คนเรามีอำนาจวาสนาขึ้นมา เวลาวิตถุวิจารณ์ความทุกข์ขึ้นมามันจะเกิดดูบ นี่มีสัมผัสหนึ่งหนึ่ง ถ้าความสัมผัสหนึ่งหนึ่งมันก็ฝังใจ

ความสัมผัส สัมผัสมันเป็นเรื่องที่เราควบคุมไม่ได้ เหมือนกับเราจัดการไม่ได้ เช่น คุณลืมนะคนถูกรางวัลที่หนึ่ง ถ้าเขาถูกรางวัลที่หนึ่งแล้วเขาประกอบสัมมาอาชีพะ เขาดำรงชีวิตของเขาได้ก็มี คนถูกรางวัลที่หนึ่งแล้วหมดไปก็มี นี่สัมผัส สัมผัสคือว่ามันได้มาโดยที่เราไม่ได้ปากกัดตีนถีบมา เราไม่ได้รักษาของเรามา ถ้าเราปากกัดตีนถีบของเรามา เราแสวงหาเงินของเรามานะ เงินบาทสองบาทจะมีคุณค่าทั้งนั้นแหละ เราจะรักษาของเรามาก

นี่ก็เหมือนกัน กำหนดพุทโธ พุทโธจนจิตมันสงบขึ้นมา กว่ามันจะเป็นธรรมะขึ้นมา เป็นสมาธิขึ้นมา เป็นปัญญาขึ้นมา ปากกัดตีนถีบมา มันรู้วิธีการมันจะรักษาได้ สัมผัสมันวูบมามันจะรักษาอะไรละ? มันก็หายไป แต่คนมีอำนาจวาสนา คนมีบุญกุศลมันก็เป็นเครื่องเตือนใจใจ

แบงก์นี้คุณลืมนะเราปากกัดตีนถีบมามันก็เป็นแบงก์เหมือนกัน เราถูกรางวัลมาก็เป็นแบงก์เหมือนกัน แบงก์เหมือนกัน เงินเหมือนกัน นี่ความรู้สึกอันเดียวกัน แต่อันหนึ่งเราปากกัดตีนถีบ เรา รู้จักถนอมรักษา เราเห็นคุณค่าของมัน กับที่ได้มาโดยที่เราไม่รู้จักถนอมรักษา เราไม่เห็นคุณค่าของมัน การใช้จ่าย การเก็บรักษามันต่างกัน นั่นเป็นเรื่องของโลกๆ เรื่องการอาศัยนะ สิ่งนี้

มันจะฝังใจตลอดไป ถึงจะหมดไปมันก็ฝังใจ เห็นไหม คนเคยทำความสงบได้หนหนึ่งจะฝังใจมากกว่าสิ่งนี้เป็นความสงบของเรา ความสุขความเป็นไปของเรา

นี่ตำราเป็นตำรา ตำรา เห็นไหม สมาธิเป็นชื่อ ในพระไตรปิฎกสมาธินี้เป็นชื่อของมัน แต่ในคำว่าสมาธิ ในตัวอักษรนั้นไม่มีสมาธิหรอก มันเป็นตัวอักษร มันไม่มีสมาธิเลย แต่มันเขียนว่าสมาธิ แต่ถ้าจิตมันเป็นสมาธิ สมาธิอยู่ที่เว้า สมาธิความจริงอยู่ที่ใจเรานี้ ความสงบของใจอยู่ที่นี้ สมาธิมันอยู่ที่ใจ ไม่ได้อยู่ที่บนกระดาษ ไม่ใช่อยู่บนตัวหนังสือ ตัวหนังสือเป็นตัวหนังสือ สมาธิเป็นสมาธิ

ปัญญาก็เหมือนกัน เขียนว่าปัญญาๆ ไอ้โฮ ท่องปัญญาปากเปือกปากและเลย แต่โง่เป็นเต่า แต่ถ้ามีปัญหาขึ้นมา มันเกิดขึ้นมา ปัญญาไม่ใช่ ป.ปลา ย.ยักษ์ ญ.หญิงนะ ไม่ใช่หรอก ปัญญามันเกิดจากความคิดของเรา ปัญญามันเกิดจากความรู้ทันคนของเรา ปัญญามันเกิดจากเราทันตัวเราเอง สิ่งที่ทันตัวเองสำคัญที่สุดนะ ถ้าทันตัวเอง เรามีปัญญาแล้วเรารู้เท่าทันคน เรามีปัญญา นี่ปัญญาอย่างนั้นเป็นประโยชน์อะไรขึ้นมา? ปัญญาอย่างนั้นมันก็สร้างเวรสร้างกรรมตลอดไป

แต่ถ้าปัญญารู้เท่าทันเรา เห็นไหม ปัญญาอย่างนี้ ชื่อของปัญญาก็อย่างหนึ่ง ปัญญาที่เราเกิดขึ้นก็อย่างหนึ่ง แล้วปัญญาที่เราเอาตัวของเราไว้ในอำนาจของเราอย่างหนึ่ง เอาตัวของเราเอาความคิดของเราไว้ใจ ไม่ให้มันคิดออกไป ไม่ให้มันทุกข์ออกไป ไม่ให้มันไปหียบไฟ ไม่ให้มันไปจับฟืนจับไฟ ไม่ให้เอามันมาเผาตัวเอง แล้วเราชนะหมด สันตಿಯ่างนี้ไง นิพพานัน ปรหม์ สุขุ สุขุขังอย่างนี้ไง สุขังเพราะมันสุขอ้อมตัวโดยพอมันเอง แล้วมันเกิดจากไหนล่ะ?

เกิดจากการกระทำ เกิดจากการภาวนานะ เกิดจากกิจจญาณ ไม่มีกิจจญาณ ไม่มีกิจกรรม ไม่มีการกระทำ เกิดไม่ได้หรอก สัจจญาณ สัจจะความจริงมี กิจจญาณ สัจจญาณ สิ่งนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเกิดกับใจของเราแล้ว นี่ความวรอบ ๑๒ ของธรรมจักร นี่เกิดในหัวใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว สิ่งนี้เกิดขึ้นมาแล้ว ถึงต้องทำ ต้องพยายามศึกษาพยายามค้นคว้า

ถ้าบารมีของจิตนะ บารมีของใจ นี่สิ่งที่เป็นภาวะ อินทรีย์ ความเป็นไปของใจ ถ้ามันไม่มีกำลังของมันขึ้นมา มันทำอะไรไม่ถูกต้องหรอก เหมือนเด็กมันไม่รู้อะไรเป็นอะไรหรอก

แต่ถ้ามันเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมา เห็นไหม นี่อินทรีย์ พละของใจ พลังของใจ กำลังของมันมี มันเป็นไปได้

นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราฝึกฝน เราค้นคว้า แล้วมันจะเกิดอริยทรัพย์ ทรัพย์ภายนอกทุกคนก็อยากได้ ทุกคนก็ขวนขวาย พระก็อยากได้ ไม่ใช่ไม่อยากจะหยอก แต่อยากได้ขึ้นมา ก็เพื่อเป็นประโยชน์กับโลกนะ แต่ถ้าเป็นอริยทรัพย์นี่ของใครของมันนะ แล้วไม่มีใครเห็นนะ แต่รู้ได้ด้วย สันติภูริโก รู้ได้ด้วยใจ รู้ด้วยความเป็นไปในใจของเรา เอวัง